

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201129
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8818201129.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: Spoločenstvo vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824, Sídliisko Lúčna 824, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 37 936 719, zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Petriganovou, so sídlom Nám. Slobody 2, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Z. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/XX, XXX XX D. T. U., zastúpenému advokátom JUDr. Igorom Lakatošom, so sídlom M.R.Štefánika 873/204, 093 01 Vranov nad Topľou, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4C/16/2018-55 zo dňa 15.11.2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4C/16/2018-76 zo dňa 10.12.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.

Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Súd žalobu žalobcu zamieťa.

II. Žalovanému proti žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %“.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal toho, aby súd žalovanému uložil zaplatiť mu sumu 7.332,25 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 26.04.2017 do zaplataenia, ako aj náhradu trov konania, a to z dôvodu, že žalovaný, ako bývalý štatutár žalobcu, porušil všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť a povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov tým, že v rokoch 2005 až 2013 nakúpil občerstvenie z finančných prostriedkov spoločenstva v celkovej výške 178,13 eura, pričom na takýto nákup nemal súhlas nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov; v rokoch 2005 až 2008 doložil do účtovníctva spoločenstva faktúry za vykonané práce, ktoré neboli vystavené deklarovateľmi, a to od dodávateľa B.N. Y. na sumu 24.000,- Sk zo dňa 25.11.2005 a faktúru od dodávateľa C. G. na sumu 10.010,- Sk zo dňa 26.02.2008; v roku 2007 z finančných prostriedkov spoločenstva zakúpil samolepiacu tapetu v hodnote 1.365,- Sk a DVD RW Samsung a USB kábel v hodnote 1.039,- Sk, pričom uvedené veci použil pre svoju potrebu; dňa 30.09.2010 pri zmene spoločnosti vedúcej účtovníctvo pre spoločnosť si pre svoju potrebu ponechal finančné prostriedky z pokladne v sume 332,27 eura, čím uvedeným konaním spôsobil škodu žalobcovi v sume spolu 7.332,25 eura. Trestným rozkazom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 31.10.2016, č.k. 13T/109/2016-710, ktorý nadobudol právoplatnosť 03.12.2016, bol žalovaný za uvedené skutky uznaný za vinného z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest v sume 1.500,-

eur a poškodený žalobca bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Poukázal, že podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. V zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Protiprávnym konaním žalovaného vznikla žalobcovi škoda v sume 7.332,25 eur. Výška spôsobenej škody bola v trestnom konaní vyčíslená znaleckými posudkami Ing. Z. H., PhD. a Ing. U. I.. Po právoplatnosti trestného rozkazu žalobca písomne doporučenou poštovou zásielkou vyzval žalovaného na náhradu spôsobenej škody v termíne do 25. apríla 2017. Žalovaný na doručení výzvu žiadnym spôsobom nereagoval a spôsobenú škodu v určenej lehote nezaplatil, splnenie povinnosti má mu uložiť súd.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, vzniesol námietku premlčania a žiadal žalobu zamietnuť žiadajúc, aby súd uložil žalobcovi zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že trestným rozkazom, č.k. 13T/109/2016-710 zo dňa 31.10.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 03.12.2016, bol žalovaný Okresným súdom Vranov nad Topľou uznaný vinným z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Totiž, v rokoch 2005 až 2013 ako štatutár Spoločenstva vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 nakúpil občerstvenie z finančných prostriedkov SVB v celkovej výške 178,13 eura, pričom občerstvenie nie je režijným nákladom SVB a na takýto nákup nemal v zmysle zákona súhlas nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov, čím takto spôsobil škodu Spoločenstvu vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 v sume najmenej 178,23 eura, V rokoch 2005 až 2008 vo D. nad U. doložil do účtovníctva spoločenstva najmenej dve faktúry za vykonané práce, ktoré neboli vystavené deklarovateľmi, a to faktúru od dodávateľa B. Y. na sumu 24.000,- Sk zo dňa 25.11.2005 za pomocné práce pri vymurovkách okolo vchodových dverí, omietkach, vysprávkach omietok a vymaľovaní a faktúru od dodávateľa C. G. zo dňa 26.2.2008 na sumu 10.010,- Sk na výstavbu a rekonštrukciu bytových priestorov, čím spôsobil Spoločenstvu vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 škodu v sume najmenej 34.010,- Sk (t. j. 1.128,95 eura); v presne nezistenom čase v roku 2007 vo Vranove nad U. doložil pracovníkom spoločnosti, ktorá im v tom čase viedla účtovníctva (Mestskému bytovému podniku Vranov nad Topľou, teraz v konkurze), doklady z ERP zo dňa 13.12.2007 na nákup samolepiacej tapety v hodnote 1.365,- Sk a zo dňa 20.12.2007 na nákup DVD RW Samsung a USB kábel v hodnote 1.039,- Sk, pričom tieto veci nepoužil v prospech spoločenstva, ale ponechal si ich pre seba, čím takto spôsobil škodu Spoločenstvu vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 v sume najmenej 2.404,- Sk (t. j. 79,80 eura); dňa 02.01.2011 vo D. nad U. akceptoval dodatok k zmluve o dielo na stavbe: dodávka a montáž solárnej techniky v rozpore so zákonom, nakoľko nemal tento dodatok odsúhlasený vlastníkami bytov a nebytových priestorov, a sám nemohol rozhodnúť o úhrade finančných prostriedkov v takej výške, aj napriek tomu súhlasil s preplatením faktúry od dodávateľa Byterm VT s. r. o. Vranov nad Topľou, číslo XXXXXXXX zo dňa 21.01.2011 v celkovej sume 2.995,- eur, čím takto spôsobil škodu Spoločenstvu vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 v sume najmenej 2.995 eur. Ďalej dňa 24.06.2010 vo D. nad U. si ako štatutár Spoločenstva vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 objednal v spoločnosti R. s. r. o. vypracovanie projektu na zateplenie bytového domu na G. W. č. XXX vo D. nad U. v rozpore so zákonom, nakoľko na takúto objednávku nemal súhlas vlastníkov bytov a nebytových priestorov a následne dňa 15.09.2010 na základe jeho súhlasu došlo k preplateniu faktúry od dodávateľa R. s. r. o. v celkovej sume 2.618 eura, pričom k realizácii zateplenia bytového domu nedošlo, čím takto spôsobil škodu Spoločenstvu vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 v sume najmenej 2.618 eur. Okrem toho dňa 30.09.2010 vo D. nad U. ako predseda a štatutár Spoločenstva vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 pri zmene spoločnosti, ktorá vedie účtovníctvo z Mestského bytového podniku Vranov nad Topľou na BYTERM Vranov nad Topľou s. r. o. zatajil finančné prostriedky vedené v účtovníctve v pokladni, ktoré mal v hotovosti u seba v sume najmenej 332,27 eura, tieto následne nevložil do pokladne SVEB ani na účet SVB, čím spôsobil škodu Spoločenstvu vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824 vo sume najmenej 332,27 eura, čím takto svojim konaním spôsobil Spoločenstvu vlastníkov bytov - Sídliisko Lúčna 824, so sídlom Sídliisko Lúčna 824, Vranov nad Topľou, IČO: 37 936 719 spolu škodu v sume 7.332,25 eura. Tým spáchal prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku § 237 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, a za to bol odsúdený k peňažnému trestu 1.500,- eur, ktorý mu bolo umožnené zaplatiť v mesačných splátkach po 150,- eur a bol mu uložený aj trest náhrady. Žalobca, ako poškodený, bol s nárokom na náhradu škody bol odkázaný na civilný proces. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 03.12.2016.

Súd prvej inštancie z trestného spisu zistil, že trestné stíhanie začalo na základe trestného oznámenia žalobcu. Trestné oznámenie bolo podané 05.05.2015 na Okresnú prokuratúru vo Vranove nad Topľou, kde bolo predložené aj vyčíslenie vzniknutej škody, minimálne v rozsahu 30.255,92 eura. Žalovaný bol

predsedom žalobcu od roku 2003 do roku 2013, kedy bola za predsedníčku zvolená pani S. R. a po pol roku, v novembri 2013, bola za predsedníčku zvolená V. S.. Štatutárna zástupkyňa žalobcu vo výpovedi 24.08.2015 uviedla, že sa pripája k trestnému stíhaniu a žiada náhradu škody, ktorá bola trestným činom spôsobená, v celkovej výške 26.655 eur.

Súd prvej inštancie vzhľadom na vznesenú námietku premlčania sa zaoberal tým, či bol nárok žalobou podanou na súde dňa 17.04.2018 uplatnený včas. Podľa súdu prvej inštancie žalobca si mohol prvýkrát uplatniť náhradu škody v roku 2014, po zmene predsedu, keďže k prvej zmene predsedu došlo v prvom polroku 2013, kedy bola zvolená za predsedu žalobcu S. R.. Podľa súdu prvej inštancie od tejto doby začala plynúť 2-ročná subjektívna a 3-ročná objektívna lehota na uplatnenie náhrady škody. Táto prestala plynúť 24.08.2015, keď sa štatutárna zástupkyňa žalobcu pripojila k trestnému stíhaniu a do zápisnice prehlásila, že žiada náhradu škody v plnej výške 26.655 eur. Premlčacia lehota opätovne začala plynúť po skončení trestného stíhania dňa 03.12.2016, kde v trestnom rozkaze žalobca bol odkázaný na náhradu škody v civilnoprávnom konaní. Od podania žaloby uplynula objektívna premlčacia lehota a uplynula taktiež lehota subjektívna dvojročná, preto súd prvej inštancie žalobu pre premlčanie zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2, § 112.

Úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko bol v konaní v celom rozsahu úspešný.

Uznesením č.k. 4C/16/2018-76 z 10.12.2018 súd prvej inštancie opravil poučenie rozsudku súdu prvej inštancie z 15.11.2018 č.k. 4C/16/2018-55 a uviedol text správneho poučenia.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP majúc za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci nakoľko súd nesprávne posúdil plynutie premlčacej doby. Žalobca poukázal na to, že konštatovanie súdu prvej inštancie, že štatutárny orgán žalobcu sa už v novembri 2013, kedy bola pani S. zvolená do funkcie, mohol dozvedieť o konaní žalovaného a vzniknutej škode z protokolov o odovzdaní dokladov je tvrdením, ktoré je nemožné nakoľko sa odovzdávali len protokoly o odovzdaní dokladov mimo účtovných dokladov, ku ktorým pani S. nemala prístup. Účtovníctvo žalobcovi spravoval do septembra 2010 Mestský bytový podnik Vranov nad Topľou a od októbra 2010 firma BYTERM. Všetky skutočnosti o spôsobených škodách sa žalobca dozvedel pri vykonaní kontroly účtovných dokladov, ktorú iniciovali samotní vlastníci na základe petície na vykonanie kontroly účtovných dokladov v roku 2014, pričom následne ihneď po vykonaní kontroly bolo schválené podanie trestného oznámenia, teda nebolo možné pri preberaní dokladov pani S. zistiť nejakú škodu. Tieto veci vyšli najavo až po vykonaní kontroly. Žalobca uviedol, že podľa konštatovania súdu prvej inštancie si mohol žalobca prvýkrát uplatniť náhradu škody odo dňa 16.12.2014, kedy sa konalo zhromaždenie vlastníkov, avšak žalobca sa skôr ako ku dňu 23.11.2016, kedy mu bol doručený trestný rozkaz, nemohol dozvedieť o tom, kto zodpovedá za škodu nakoľko až trestným rozkazom z 31.10.2016, ktorý bol štatutárnemu zástupcovi žalobcu doručený 23.11.2016, sa žalobca mohol dozvedieť o tom, kto zodpovedá za škodu nakoľko týmto trestným rozkazom bol žalovaný uznaný za vinného. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že premlčacia doba prestala plynúť 24.08.2015, kedy sa štatutárna zástupkyňa žalobcu pripojila k trestnému stíhaniu, poukázal na to, že v ten deň štatutárny orgán žalobcu odovzdal vyšetrovatelke účtovníctvo, avšak trestné oznámenie podal už 22.04.2015, teda týmto dňom mala prestať plynúť premlčacia doba a ďalej začala plynúť po právoplatnom skončení trestného stíhania dňa 03.12.2016. Pokiaľ súd prvej inštancie posudzoval začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej a objektívnej trojročnej doby od 16.12.2014 do podania žaloby, do 17.04.2017, nemohlo dôjsť k uplynutiu lehôt nakoľko uplynulo len 627 dní. Podľa žalobcu súd prvej inštancie mal aplikovať ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa najneskôr právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov, nakoľko žalovaný bol trestným rozkazom uznaný za vinného. Žalobca uviedol, že v uplatnenom nároku o náhradu škody mohol pokračovať od 23.11.2016 a aj pokračoval, keďže dňa 17.04.2018 podal žalobu v rámci subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalobe žalobcu vyhovel.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Súd prvej inštancie z dokazovania vyvodil správne skutkové závery a vec aj správne právne posúdil. V danej problematike existuje rozsiahla judikatúra, a v jej intenciách bolo žalovaným počas celého súdneho konania, v písomných aj ústnych vyjadreniach, namietané premlčanie. Uviedol, že žalobca, jeho štatutárny zástupca a členovia „auditovej“ skupiny sa o pravdepodobnej výške škody a o tom kto za ňu zodpovedá, dozvedeli najneskôr pri zvolávaní zhromaždenia vlastníkov bytov a spoločenstvo

prijalo 16.12.2014 uznesenie o podaní trestného oznámenia na žalovaného. Toto trestné oznámenie bolo podané 22.04.2015, prípadne 05.05.2015, štatutárny zástupca žalobcu namietal, že konanie žalovaného bolo v rozpore s vôľou spoločenstva a v rozpore so zmluvou o založení spoločenstva. Nárok na náhradu škody žalobca uplatnil v trestnom konaní po vznesení obvinenia pri svojom výsluchu dňa 27.04.2016 tak, že sa pripája k trestnému stíhaniu a žiada náhradu škody vo výške minimálne 26.655 eur. Nie je pravdou, že žalobca nevedel o vzniku škody, jej výške a dôvodoch a o tom, kto za ňu zodpovedá. Do premlčacej doby sa započítava doba, ktorá uplynula pred začatím trestného konania 16.12.2014 do 26.04.2016, ako aj doba, ktorá plynula počas tohto konania (27.04.2016 do 23.11.2016) a aj doba po konaní, doručení trestného rozkazu (24.11.2016 do 16.04.2018). Aj keď súd prvej inštancie podľa žalovaného nesprávne priradil začiatok spočívania lehoty ku dňu 24.08.2015, kedy žalobca vystupoval len v postavení oznamovateľa, a nie ku dňu 27.04.2016, kedy po vznesení obvinenia mu ako poškodenému dával Trestný poriadok oprávnenie uplatniť nárok na náhradu škody. Táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na to, že bezpochyby dvojročná subjektívna premlčacia doba márne uplynula. V danom prípade už neprichádza do úvahy ani 10-ročná premlčacia doba, ktorej sa žalobca dožaduje. Žalovaný taktiež uviedol, že žalobca žalobu v nepodloženej výške 5.613,13 eura doplnil, konkretizoval až vo svojom podaní z 28.08.2018 po ďalších 4 mesiacoch. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že na zhromaždení vlastníkov nebola špecifikovaná žiadna výška škody, čo vyplýva aj zo zápisnice zo zhromaždenia vlastníkov zo dňa 16.12.2014 a prijatých uznesení. Uviedol taktiež, že to, či bolo účtovníctvo vedené s platnou legislatívou, a či vôbec nejaká škoda spoločenstvu vznikla a kto za ňu zodpovedá, nie sú kompetentní posúdiť vlastníci. Uviedol taktiež, že predseda spoločenstva vlastníkov bytov je štatutárnym orgánom, ale spoločenstvo malo v tom čase podpísanú mandátnu zmluvu s firmou, ktorá na jej základe vykonávala činnosti súvisiace so správou bytového domu a viedla pre bytový dom účtovníctvo. Z tohto dôvodu nemohlo byť vlastníkom na zhromaždení jasné, či nezrovnalosti a nedostatky v účtovníctve a prípadná škoda vznikla z dôvodu zanedbania povinnosti vyplývajúcej z mandátnej zmluvy alebo zanedbaním povinnosti predsedu SVB, a teda nebolo zrejmé zo strany koho došlo k pochybeniu. Mandatár, rovnako ako predseda SVB, mal prístup aj na bankový účet SVB, preto v písomnom hlasovaní bolo rozhodnuté o podaní trestného oznámenia na neznámeho páchatela. Samotná výška škody bola presne vyčíslená a trestnoprávna zodpovednosť vyvodená až vynesení trestného rozkazu dňa 31.10.2016 nadobudnutím právoplatnosti 03.12.2016. Dňa 02.07.2015 bolo síce začaté trestné stíhanie, ale nebolo konkretizované voči komu. Konkrétnej osobe, teda žalovanému, bolo obvinenie vznesené až 29.02.2016. Skutočnosť, že po vznesení obvinenia sa žalobca dňa 27.04.2016 pripojil k trestnému stíhaniu a žiadal náhradu škody vo výške 26.655 eur nementí nič na tom, že žalovaný bol síce obvinený, ale v tom čase ešte nebol uznaný vinným a nebola súdom uznaná spôsobená škoda. Žalobca zopakoval aj s odkazom na v písomnosti citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že od 22.04.2014 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku v trestnom konaní, t.j. do 03.12.2016 premlčacia lehota spočívala, teda neplynula. K pripomienke žalovaného, že až v priebehu konania bola doplnená, resp. opravená žalovaná suma, nebolo to v dôsledku pochybenia žalobcu, ale jeho predchádzajúceho právneho zástupcu.

5. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca svojim vyjadrením a poukázaním na zápisnicu zo zhromaždenia vlastníkov 16.12.2014 potvrdil tvrdenie žalovaného, že o škode vedel a to tým, že spracoval zoznam všetkých kontroverzných dokladov, s čím boli oboznámení vlastníci. Tvrdenie žalobcu, že na zhromaždení vlastníkov nebola špecifikovaná žiadna výška škody je zavádzajúce, odporujúce predchádzajúcejmu tvrdeniu, že vlastníci boli oboznámení s výsledkami kontroly účtovných dokladov. Predsa výstupom z kontroly je vlastné zistenie o prebytku/manka na účtovných finančných a zverených hodnotách, súlad/porušenie vnútorných alebo všeobecne záväzných právnych predpisov s konaním žalovaného. Je síce pravdou, že to či škoda vznikla a kto ju spôsobil, posudzuje v konečnom dôsledku súd, ale o tom aké právne kroky sa prijímú, či bude zaslaná výzva, či bude podaná žaloba, rozhoduje aj tak spoločenstvo, vlastníci, čo sa stalo práve na tomto zhromaždení. Žalovaný poukázal na to, že vedomosť o vzniku škody a jej výške a osobe škodcu stačí v miere ich pravdepodobnosti, nie právnej preukaznosti. Žalobca ako poškodený si v danom prípade dňom 27.04.2016, t.j. 16 mesiacov od konania schôdze, uplatnil svoj nárok na náhradu škody. Poukázal na to, že po prevzatí trestného rozkazu žalobca zostal nečinným ďalších 16 mesiacov a žalobu čo do zvyšku rozdielu vo výške 5.613,13 eura doplnil svojim podaním až 30.08.2018 po uplynutí ďalších 4 mesiacov. Zopakoval, že tak 2-ročná subjektívna ako aj 3-ročná objektívna premlčacia doba uplynuli, preto správne

súd prvej inštancie rozhodol, keď žalobu pre premlčanie zamietol; žalobca v reakcii na toto podanie žalovaného uviedol, že sa s ním nestotožňuje, zotrváva na svojich vyjadreniach uvedených v odvolaní.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania či doplnenia dokazovania ani dôležitý verejný záujem. Pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi žalobcu tak ako boli uplatnené v zákonnej odvolacej lehote. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 20.02.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

7. Z listín zo spisu vyplýva, že predmetom konania bol nárok na náhradu škody uplatnený žalobcom na súde dňa 17.04.2018, voči ktorému vzniesol žalovaný námietku premlčania. Súd prvej inštancie sa preto správne prioritne zaoberal tým, či nárok bol na súde uplatnený včas, dôsledkom účinne relevantným vznesenej námietky premlčania je totiž nemožnosť autoritatívnej vynutiteľnosti nároku, ktorý je predmetom konania, tiež to, že súd v takom prípade žalobu zamietne nepreskúmavajúc ju po stránke vecnej.

8. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

9. Vychádzajúc z citovaného ust. § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pri úprave nároku na náhradu škody je premlčacia doba stanovená ako doba kombinovaná, a to subjektívna a objektívna. Začiatok plynutia týchto lehôt je upravený odlišne, sú na sebe nezávislé z hľadiska začiatku aj konca ich plynutia, ak však skončí plynutie dní, ktoré z nich právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu.

Začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je daný dňom, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá pričom obe tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne.

Súdnou praxou aj právnou teóriou je konštantne prijímané, že poškodený sa o osobe, ktorá zodpovedá za vzniknutú škodu dozvie akonáhle získa informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu, teda akonáhle získa vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých si môže urobiť záver o možnej zodpovednosti určitého subjektu, konkrétnej fyzickej alebo právnickej osoby. Nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a jeho zodpovednosti nemusí byť daná. Nie je rozhodujúce to, kedy si poškodený utvoril právny záver o zodpovednosti určitej osoby alebo o dôvodnosti a výške svojho nároku (obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozsudok z 28.05.2010 sp.zn. 1Cdo/82/2009, Najvyšší súd Českej republiky, rozsudok z 29.09.2009 sp.zn. 25Cdo/2891/2007). Žalobca sa na zhromaždení vlastníkov bytov, ktoré sa konalo dňa 16.12.2014 zaoberal správou o výsledku kontroly finančných prostriedkov z fondu opráv SVB za obdobie rokov 2003-2013, pričom na tomto zhromaždení sa vlastníci ohradili voči hospodáreniu s finančnými prostriedkami, vyjadrili nesúhlas vo vzťahu k dispozícii s finančnými prostriedkami, či už v hotovosti alebo z bežného účtu žalovaným. Vlastníci navrhovali, aby v prípade, ak žalovaný nevysvetlí použitie finančných prostriedkov, má byť podané trestné stíhanie na neznámeho páchatela. Predsedajúcim tohto zhromaždenia bola N. S., podľa žalobcu vykonávajúca činnosť jeho štatutárneho orgánu od novembra 2013.

Z uvedeného je zrejmé, že žalujúci subjekt k uvedenému dňu keď sa zaoberal výsledkami kontroly finančných prostriedkov vyjadrujúc nesúhlas s ich dispozíciou, mal už vedomosť o skutkových okolnostiach, ktoré mohli viesť k zodpovednosti žalovaného, keďže sa zaoberal výsledkami kontroly toho, ako bolo s finančnými prostriedkami ním za určité obdobie nakladané, pričom prítomní vlastníci vyjadrili s disponovaním nesúhlas. Od uvedeného dňa, od 16.12.2014, preto začala plynúť subjektívna

premlčacia doba, plynutie ktorej spočívalo v období od 24.08.2015, kedy sa žalobca pripojil k trestnému stíhaniu žalovaného žiadajúc náhradu škody, do dňa 03.12.2016, kedy nadobudol právoplatnosť trestný rozkaz vydaný Okresným súdom Vranov nad Topľou č.k. 13T/109/2016-710 zo dňa 31.10.2016. Od právoplatnosti platobného rozkazu pokračovalo plynutie subjektívnej doby, t.j. od začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby do pripojenia sa s návrhom na náhradu škody uplynulo 7 mesiacov a 37 dní. Od právoplatnosti trestného rozkazu, od 03.12.2016 do podania žaloby na súde uplynul 1 rok 10 mesiacov a 83 dní. Dvojročná subjektívna lehota je lehotou hmotnoprávnou, do uplynutia ktorej musí byť žaloba podaná na súd nakoľko žalobca tak realizoval až dňa 17.04.2018, žalobu podal po uplynutí dvoch rokov, dôvodne preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

10. Pokiaľ mal žalobca za to, že pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je podstatný trestný rozkaz, z ktorého sa mohol žalobca dozvedieť o tom, kto zodpovedá za škodu, vtedy bol žalovaný uznaný za vinného, je potrebné uviesť, že rozhodnutie v trestnom konaní s vedomosťou poškodeného o škode a škodcovi priamo nesúvisí, vedomosť poškodeného sa viaže k okamihu, kedy získa informáciu na základe ktorej si môže urobiť úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba je za škodu zodpovedná. Samotný dátum právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní závisí od procesných okolností, ktoré nastali v priebehu konania (Najvyšší súd Českej republiky, rozsudok z 13.11.2003, sp.zn. 25Cdo/519/2002).

11. K odvolacej argumentácii o tom, že spočívanie lehoty je potrebné datovať k 23.04.2015 je potrebné uviesť, že riadnym uplatnením práva s účinkami spočívania lehoty v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka v rámci trestného konania v adhéznom konaní, ktoré má za účinok spočívanie premlčacej doby, nie je podanie trestného oznámenia pokiaľ neobsahuje požiadavku, aby bola konkrétnej osobe uložená povinnosť nahradiť škodu v určitej výške (Najvyšší súd Českej republiky, sp.zn. 25Cdo(2478/2004).

Podanie trestného oznámenia 22.04.2015 dôsledky spočívania premlčacej doby nevyvolalo nakoľko jeho obsahom nebol nárok a konkrétna náhrada škody voči žalovanému.

12. Pri konštatovaní premlčania žalobou uplatneného nároku pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby nebolo už potrebné zaoberať sa objektívnou premlčacou dobou, ani tým či by v danom prípade mala byť aplikovaná 3-ročná alebo 10-ročná objektívna premlčacia doba.

13. Odvolací súd, z dôvodov ktoré uviedol, konštatuje správnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku ktorým žalobu zamietol, ako aj v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý je odrazom výsledku konania a zakladá nárok žalovaného na náhradu trov prvoinštančného konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

Podľa § 387 ods. 1 CSP preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 CSP, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný. Odvolací súd mu preto priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsah s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.